

Nieuwsbrief AR Updates - Nummer 04, 2008

Nummer 4, 2008

Redactie: prof. mr. dr. A.R. Houweling, mr. L. Kirkpatrick, mr. M. Assenberg van Eijnden, mr. R. van Hemert, mr. P.H. de Jongh, mr. C.P. Kuijer, mr. drs. T.J. Post, I.J. Schipper, mr. S.A. Slootweg, mr. V. Twilt, mr. R.R.T. van de Ven en mr. S. Wiersma-Helal.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2008:BB8644](#) 25-01-2008

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2008:BC3268](#) 29-01-2008

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2008:BC3200](#) 29-01-2008

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2008:BD5263](#) 25-01-2008

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2008:BC3747](#) 25-01-2008

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2008:BC6880](#) 24-01-2008

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC7883](#) 30-01-2008

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2008:BD7591](#) 30-01-2008

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2008:BD7579](#) 30-01-2008

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2008:BD7577](#) 30-01-2008

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBASS:2008:BC6341](#) 30-01-2008

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2008:BC6228](#) 30-01-2008

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBMID:2008:BC5740](#) 30-01-2008

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC4005](#) 30-01-2008

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2008:BC3345](#) 30-01-2008

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBSHE:2008:BC3002](#) 30-01-2008

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBALK:2008:BD1912](#) 30-01-2008

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBZLY:2008:BC8891 30-01-2008

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBZUT:2008:BC5000 29-01-2008

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBHAA:2008:BC3438 28-01-2008

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2008:BC3827 23-01-2008

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBARN:2008:BC2896 23-01-2008

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBMAA:2008:BC2560 23-01-2008

RECHTSPRAAK

Kern

Eind augustus 2007 wilde werkneemster haar collega's via een e-mail laten weten dat ze met haar verjaardag verlof zou opnemen en verzoekt ze haar collega's geen slingers op te hangen, hetgeen vorig jaar ongewild toch is gebeurd. Werkneemster kreeg geen toestemming om de e-mail intern te versturen, ze diende dit via haar eigen account te doen. Werkneemster heeft via de e-mail hierover haar ongenoegen geuit, wat voor werkneemster, haar directe leidinggevende, aanleiding is geweest om haar uit te nodigen voor een gesprek. Werkgever heeft veel misbaar gemaakt over een email van werknemer. Anders dan werkgever stelt, is de kantonrechter van oordeel dat hetgeen zich nadien tussen partijen heeft afgespeeld geheel in de risicosfeer van werkgever ligt en haar te verwijten is. Het had volgens de kantonrechter op de weg van de werkgever gelegen kort met werkneemster te praten in plaats van een e-mail te sturen. Waarschijnlijk was de situatie dan nooit uit de hand gelopen. Niettemin heeft UWV gemeend werkneemster naar aanleiding daarvan twee dagen te moeten schorsen met inhouding van een vijfde deel van haar dagsalaris. Schorsing is een zwaarwegende maatregel en de kantonrechter acht ook deze actie van het UWV (volstrekt) disproportioneel in relatie tot de aanleiding daartoe.

De kantonrechter wijst het verzoek van werkgever af en wijst werkgever op zijn verantwoordelijkheid werkneemster een andere functie binnen zijn bedrijf aan te bieden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC7883

Zaaknummer: 275628 EJ VERZ 07-6129

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of in hun onderlinge verhouding sprake was van een duurovereenkomst, zoals A stelt, dan wel van losse overeenkomsten van opdracht, waar NPS vanuit gaat. Zij voert aan dat steeds schriftelijk een nieuwe opdrachtovereenkomst met A werd gesloten. In het geval sprake zou zijn van losse overeenkomsten van opdracht, hoefde NPS niet op te zeggen, aangezien de laatste overeenkomst dan reeds op 15 december 2006 zou zijn geëindigd. De rechter oordeelt als volgt. Uit de concrete feiten en omstandigheden leidt de rechtbank af dat in het onderhavige geval sprake is van een, mondeling tot stand gekomen, duurovereenkomst. A heeft gedurende 15 jaar, waarin partijen steeds op dezelfde manier contracteerden, elk seizoen in Sesamstraat gespeeld en was daardoor één van de vaste karakters van het programma. Partijen zijn hierdoor in een bestendige contractuele relatie tot elkaar gekomen, waarin A er op mocht vertrouwen dat ook in een nieuw seizoen een uitnodiging verstuurd zou worden en scènes voor hem zouden worden geschreven en NPS er op haar beurt op mocht vertrouwen dat A de rol van ‘..’ op zich zou nemen. Weliswaar hadden partijen de gewoonte voor elke nieuwe serie een uitnodigingsformulier te gebruiken, dat zowel namens NPS als door A ondertekend diende te worden, maar dit rechtvaardigt nog niet de conclusie dat steeds losse overeenkomsten van opdracht tot stand kwamen. Het uitnodigingsformulier dient, gelijk A heeft gesteld, veeleer gezien te worden als een uitwerking van details, waaronder exacte data van repetities en opnames.

In beginsel komt aan NPS de bevoegdheid toe, nu partijen hieromtrent geen andersluidende afspraken hebben gemaakt, deze bestendige relatie te beëindigen. Dit neemt niet weg dat de opzegging dient plaats te vinden met inachtneming van de eisen van redelijkheid en billijkheid, die ook de onderhavige duurovereenkomst beheersen. Deze eisen kunnen meebrengen dat het opzeggen van de overeenkomst slechts kan geschieden met inachtneming van een redelijke termijn, slechts kan geschieden op basis van een zwaarwegende grond of met het aanbieden van een redelijke schadevergoeding. Daarbij dienen alle omstandigheden van het geval te worden betrokken. In casu een vergoeding van 4.500 euro toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2008:BD7579

Zaaknummer: 374355

RECHTSPRAAK

Kern

Wegens onduidelijkheid over de mogelijke toekomstige consequenties van het uitstellen van het geldend maken van het vroegpensioen, besluit werknemer de arbeidsovereenkomst te beëindigen en aanspraak te maken op dit pensioen. Nadien blijkt de nieuwe pensioenregeling toch gunstiger. Werknemer beroept zich thans op dwaling, dan wel schending van het goed werkgeverschap gelegen in het onvoldoende juist informeren over de nieuwe regeling.

De rechter oordeelt echter dat van dwaling geen sprake kan zijn, nu werknemer ten tijde van zijn beslissing zelf twijfelde over de aanspraken uit het vroegpensioen.

De werkgever heeft in dit geval geen mededelingsplicht geschonden. Waar vast staat dat werknemer ondanks zijn aanvankelijke twijfel al eerder had verzocht om zowel het bewuste vroegpensioen als de beëindiging van de arbeidsovereenkomst terwijl pas later op nagenoeg eenzelfde moment bij hen beiden bekend had kunnen en moeten zijn hoe de uiteindelijke pensioenregeling zou komen te luiden, lag het in ieder geval op de weg van werknemer zelf om - eventueel met hulp van anderen - te bezien en zonodig ook kenbaar te maken dat die nieuwe informatie voor hem aanleiding was alsnog terug te willen komen op de eerder al door hemzelf bewust ingeslagen weg. Nu hij dit niet heeft gedaan, moet zijn vordering worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2008:BC3345

Zaaknummer: 448443 CV 07-4178

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Ongeval werknemer aan boord van schip GODAFOSS. Werkgever naast scheepseigenaar hoofdelijk aansprakelijk. Assuradeuren van werkgever vergoeden schade werknemer en nemen regres op eigenaar van het schip. Is die regresvordering verjaard?

Het meest verstrekkende verweer komt er op neer dat de regresvordering van Assuradeuren is verjaard.

Bij de beoordeling van het beroep op verjaring gaat de rechtbank veronderstellenderwijs uit van de voor Assuradeuren meest gunstige positie (a) dat voor de letselschade die Barning heeft geleden ten gevolge van het ongeval aan boord van de “GODAFOSS” van 1 november 2000 zowel ILS als zijn werkgever als Gfoss als eigenaar van dat schip, ieder voor het geheel ten opzichte van hem aansprakelijk waren, ongeacht de vraag of ook een ander, zoals HRS, voor die schade aansprakelijk is, en (b) dat Assuradeuren die schade aan Barning hebben vergoed en in de rechten van ILS zijn getreden. Die uitgangspunten staan echter tussen partijen niet vast. De rechtbank vindt niet van (rechtstreeks) belang de door Assuradeuren ingeroepen aansprakelijkheid van Gfoss voor een gebrekkige zaak (zij het dat die grondslag ingevolge het arrest “Casuele”/“De Toekomst” (NJ 2001, 143) in het begrip “schuld van het schip” is verdisconteerd). Ingevolge het derde lid van art. 6:173 BW is de regeling van de eerste twee leden van dat wetsartikel niet van toepassing ten aanzien van schepen. Derhalve is art. 6:181 BW evenmin van toepassing. De wettelijke regeling van aansprakelijkheid wegens een gebrekkige zaak in de zin van de tweede afdeling van titel 3 van Boek 6 BW kan de vorderingen daarom niet dragen.

De grondslagen van elk van de vorderingen van Barning waren verschillend. De vordering van Barning op ILS was gegrond op aansprakelijkheid wegens niet naleving van de in art. 7:658 BW neergelegde zorgplicht van de werkgever, die op Gfoss op “aanvaring” in de zin van art. 8:541 e.v. BW. Ten aanzien van de op niet-naleving van de zorgplicht van art. 7:658 BW gegronde vordering gold ingevolge art. 3:310 leden 1 en 5 BW een verjaringstermijn van vijf jaren. Ten aanzien van de op “aanvaring” in de zin van art. 8:541 BW gegronde vordering gold ingevolge art. 8:1790 BW een verjaringstermijn van twee jaren welke aanving op de dag volgende op die

van het ongeval.

Uit het - in zoverre niet bestreden - overzicht van betalingen door Assuradeuren aan Barning (productie 1 bij dagvaarding) blijkt ten aanzien van de tijdstippen waarop Assuradeuren aan Barning betaalden het volgende. Assuradeuren deden hun eerste betaling aan Barning op 14 februari 2002 en de laatste - van 15 betalingen, welke Gfoss betwist - op 17 juni 2003. Ten tijde van de betalingen tot en met 1 november 2002 was ten aanzien van geen van de vorderingen de verjaring voltooid; ten tijde van de betalingen na die datum was de verjaring van de vordering van Barning op Gfoss wel, maar die van de vordering op ILS nog niet voltooid. Doordat Assuradeuren de hoofdelijke schuld van ILS aan Barning voldeden ging die schuld teniet; daardoor werd ook Gfoss ten opzichte van Barning bevrijd. Ingevolge het beginsel dat de draagplicht met betrekking tot de schade weer bij de schadeveroorzaker behoort te worden gelegd, welk beginsel ten grondslag ligt aan art. 6:10 BW en volgende, dan wel art. 6:102 BW, kregen Assuradeuren met die betaling aan Barning een regresvordering op Gfoss indien de schuld ILS niet aanging, althans tot betaling van een bijdrage voor zover de schuld Gfoss aanging. Voor Assuradeuren ontstond aldus met elke betaling aan Barning telkens een nieuwe, zelfstandige vordering op Gfoss. De regresvordering van Assuradeuren dient, gelijk alle vorderingen die betrekking hebben op aansprakelijkheid, te worden beschouwd als een "rechtsvordering tot vergoeding van schade" in de zin van art. 3:310 BW. De betreffende verjaringstermijn ging - nu gesteld noch gebleken is dat Assuradeuren ten tijde van hun eerste betaling aan Barning er niet mee op de hoogte waren dat Gfoss hoofdelijk aansprakelijk was voor de letselschade - in bij het opeisbaar worden van elke regresvordering, derhalve telkens op het moment van (elke) betaling aan Barning. Niet in geschil is dat Assuradeuren door middel van de op 3 november 2006 uitgebrachte dagvaarding binnen zodanige verjaringstermijn hun regresvordering(en) in rechte geldend hebben gemaakt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2008:BC6228

Zaaknummer: 278033/HA ZA 07-365

Wetsartikelen: 8:541 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Kern

FNV vordert nakoming van CAO binnenvaart. Op een groot aantal onderdelen wordt de vordering toegewezen. Ontvankelijksprikelen. Uitleg cao-bepalingen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMID:2008:BC5740

Zaaknummer: 149323/07-427

Wetsartikelen: WCAO

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is op 1 september 2004 bij werkgever in dienst getreden op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd (zes maanden). In deze arbeidsovereenkomst was een concurrentiebeding overeengekomen. Na verloop van de zes maanden is de arbeidsovereenkomst conform art. 2 lid 2 van de overeenkomst stilzwijgend verlengd in een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

De kantonrechter moet beoordelen of sprake is van een rechtsgeldig concurrentiebeding. Werknemer heeft gesteld dat dit niet het geval is nu dit na verlenging van de overeenkomst niet opnieuw schriftelijk is aangegaan. Er is sprake van een stilzwijgend tussen partijen voortgezette arbeidsovereenkomst per 1 maart 2005. In art. 7:668, lid 1 BW is bepaald dat een dergelijke voortzetting wordt geacht op de (zelfde) vroegere voorwaarden te zijn aangegaan. Dit betekent dat bij verlenging ook het eerder schriftelijk overeengekomen concurrentiebeding blijft gelden. Dit geldt temeer nu er geen sprake is geweest van een (ingrijpende) functiewijziging. Of het beding desondanks zwaarder is gaan drukken door de overeenkomst voor onbepaalde tijd, zoals werknemer stelt, doet dan niet meer terzake (HR 5 januari 2007; JAR 2007,37). Hernieuwde schriftelijke vastlegging is dan ook niet strikt noodzakelijk voor het geldend blijven van het beding.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBASS:2008:BC6341

Zaaknummer: 218475\VV EXPL 07-50

Wetsartikelen: 7:653 BW en 7:668 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Ontslag bestuurders stichting islamitische basisschool wegens strijd met de wet, statuten en wanbeheer. Staat is belanghebbende in de zin van artikel 2:298 BW. Uitvoerbaarverklaring bij voorraad. Aanleiding voor het verzoek tot ontslag is het rapport van de auditdienst van OCW en Inspectie van het Onderwijs. In een aantal gevallen sluit het opgevoerde dienstverband van medewerkers van de stichting niet aan bij de daadwerkelijk verrichte werkzaamheden. Dat betekent dat er door de Staat ter beschikking gestelde financiële middelen zijn aangewend om werknemers te betalen die daarvoor geen, althans volstrekt onvoldoende, werkzaamheden hebben verricht. Zulks is in strijd met de wet (WPO). Bovendien moet dit worden aangemerkt als financieel wanbeheer. Naar het oordeel van de rechtbank kan in redelijkheid niet worden getwijfeld aan de onrechtmatigheid van het handelen van het bestuur waar het de dienstverbanden van de schoonmakers betreft. Immers, het gaat om twee (ex)echtgenotes van bestuursleden. In die gevallen moet het bestuur hebben geweten dat er geen, althans aanzienlijk minder werkzaamheden door de schoonmakers waren verricht dan het aantal uren dat achteraf in de arbeidsovereenkomsten werd opgenomen en waarvoor opdracht werd gegeven deze uit te betalen. Bovendien komen hierdoor de andere in het rapport genoemde gevallen in een bedenkelijk licht te staan. Dit wordt nog versterkt door de omvang en samenhang van al die gevallen. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van handelen dat als evident strijdig met de wet is aan te merken. Niet in geschil is dat het aldus onterecht toegekende, weer aan de Staat zal moeten worden teruggegeven. Dat was ten tijde van het handelen redelijkerwijs voorzienbaar. Dat betekent dat eveneens van evident (financieel) wanbeheer kan worden gesproken. Voorts is de huidige bezoldiging van één van de bestuurders in strijd met het tweede lid van artikel 8 van de statuten van de stichting. Over de onrechtmatigheid daarvan kan evenmin in redelijkheid verschil van mening bestaan. De conclusie is dat de bestuurders in strijd hebben gehandeld met de wet, de statuten en zich schuldig hebben gemaakt aan wanbeheer, waarbij over de onrechtmatigheid van die handelingen in redelijkheid op het moment dat deze werden verricht geen verschil van mening kon bestaan. Van oneigenlijk gebruik van artikel 2:298 BW of het in strijd handelen met het gelijkheidsbeginsel is niet gebleken. In de ernst van de omstandigheden van het geval vindt de rechtbank voldoende aanleiding de beschikking uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBSHE:2008:BC3002

Zaaknummer: 166248 EX RK 07-262

Wetsartikelen: 2:298 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer stelt te lijden aan de aandoening OPS/CTE en houdt zijn werkgever daarvoor aansprakelijk op grond van 6:175 BW en 7:658 BW. Vastgesteld wordt dat sprake is van een overgang van onderneming, waardoor het verweer van werkgever tot niet ontvankelijkheid van werknemers vordering wordt gepasseerd.

Het is aan werknemer als eiser te stellen en zonodig te bewijzen dat hij aan een dergelijke aandoening lijdt. Werknemer is blootgesteld aan giftige stoffen die tot de aandoening kunnen leiden. Bijgevolg dient in beginsel te worden aangenomen dat sprake is van een causaal verband tussen de blootstelling aan de giftige stoffen en de aandoening OPS, tenzij gedaagde als werkgever tegenbewijs levert dat zij aan haar zorgverplichtingen heeft voldaan. Gedaagde heeft in dit verband gesteld dat de OPS bij eiser niet tijdens de werkzaamheden bij (de rechtsvoorganger van) gedaagde kan zijn ontstaan, gelet op de geringe mate en duur van de blootstelling, waarbij gedaagde zich met name heeft gebaseerd op een rapport van X. De rechter is niet overtuigd, maar geeft gedaagde de een bewijsopdracht zijn stellingen te onderbouwen.

Volgt aanhouding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBALK:2008:BD1912

Zaaknummer: 192876 CV EXPL 05-3643

Wetsartikelen: 6:175 BW, 7:658 BW en 7:662 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Nederlandse werkgever heeft een aantal (schade)vorderingen op een aantal werknemers waarvan twee van Belgische afkomst zijn (welke een arbeidsovereenkomst hadden met de Nederlandse werkgever). Centraal staat de vraag of ten aanzien van deze twee werknemers de Nederlandse of Belgische rechter bevoegd is.

De kantonrechter stelt voorop, dat gedaagden in beginsel het gelijk aan zijn zijde hebben: de EEX-verordening is duidelijk en vast staat dat gedaagden in België wonen, zodat in beginsel de Belgische rechter bevoegd moet worden geacht. Niettemin is de kantonrechter van oordeel, dat in de bijzondere omstandigheden van het geval voldoende reden en gronden gevonden kunnen worden om toch de Nederlandse rechter bevoegd te achten van de vorderingen, ook voorzover die (mede) zijn gebaseerd op een arbeidsovereenkomst met gedaagden als werknemer, kennis te nemen.

Als bijzondere omstandigheden in voormelde zin doelt de kantonrechter op de navolgende:

de vordering tegen alle werknemers hangt zowel feitelijk als juridisch samen; de vorderingen op gedaagden zijn niet uitsluitend gebaseerd op de arbeidsovereenkomst, maar ook op andere verbintenissen; de arbeidsovereenkomst verplichtte tot werkzaamheden in Nederland; de handelingen welke hebben geleid tot schadevorderingen van eisers hebben in Nederland plaats gevonden. reeds eerder zijn (arbeids)geschillen tussen de betreffende partijen ter beslechting voorgelegd aan en behandeld door de Nederlandse rechter; onbevoegdheidsverklaring van de Nederlandse rechter zou met zich brengen dat de vordering van eisers op alle gedaagden zou moeten worden gesplitst, hetgeen problematisch kan zijn; ten aanzien van een subvordering op een van de Belgische werknemers zou de Nederlandse rechter wel rechtsmacht toekomen; en ten slotte hebben gedaagden geen belang bij onbevoegdheidsexceptie van de Nederlandse rechter.

De kantonrechter komt dan ook tot de slotsom dat het door gedaagden gedane beroep op onbevoegdheid van de Nederlandse rechter niet opgaat en moet worden verworpen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC4005

Zaaknummer: 262702 07-4390

Wetsartikelen: 20 EEX

RECHTSPRAAK

Kern

De curator beroept zich als grondslag voor zijn vordering op de schending van de boekhoudplicht (BW art 2:10) door gedaagden en in het algemeen onbehoorlijke taakvervulling in de zin van art. 2:248. Art 2:248 lid 2 legt een verbinding tussen schending van de boekhoudplicht en kennelijk onbehoorlijke taakvervulling doordat het niet zorgen voor een zodanig deugdelijke administratie dat daaruit te allen tijde de rechten en verplichtingen van de rechtspersoon kunnen worden gekend, wordt vermoed een belangrijke oorzaak te zijn van het faillissement. Uit de stellingen van gedaagden volgt dat de administratie aanvankelijk niet op orde is geweest als gevolg van "de complexe btw-problematiek". Dat moge zo zijn, en de administratie mag uiteindelijk dankzij de tussenkomst van de accountants De Jong & Laan op orde zijn gebracht, daarmee verliest het gegeven van de ondeugdelijke administratie in de jaren 2002 tot en met 2004 niet zijn waarde als sleutel voor de omkering van de bewijslast als bedoeld in art. 2:248 lid 2. Dat de bestuurders een rechtvaardiging menen te kunnen aanvoeren voor het niet op orde zijn van de administratie (in casu gedurende meer dan drie jaar) doet daaraan niet af. Dat aspect kan slechts een rol spelen bij de disculpatiemogelijkheid van art. 2:9 juncto art. 2:248 lid 3 BW.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZLY:2008:BC8891

Zaaknummer: 126664/HA ZA 06-1420

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:10 BW en 2:248 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Kern

A was vanaf 14 maart 2003 volledig arbeidsongeschikt. Op 17 november 2003 heeft Transavia bij de sector kanton van de rechtbank te Haarlem een ontbindingsverzoek ingediend. In reactie op dit verzoek heeft B een inhoudelijk verweerschrift ingediend. De mondelinge behandeling van het verzoekschrift was vastgesteld op 9 januari 2004. A stelt zich op het standpunt dat zij geen recht kan doen gelden op de excedentenregeling of op de premievrije pensioenopbouw om de enkele reden dat zij bij het einde van haar wachttijd niet langer in dienst was bij Transavia en voor deze twee aanvullende verzekeringen geen uitloop gold van de voorheen voor haar afgesloten verzekering. Het had op de weg gelegen van de rechtshulpverlener van DAS, B, om haar te wijzen op deze gevolgen van beëindiging van een arbeidsovereenkomst zo kort voor het einde van het eerste ziektejaar. Door dit niet te doen heeft B een beroepsfout gemaakt en is DAS toerekenbaar tekort geschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit hoofde van de rechtsbijstandsverzekering. Ten gevolge van deze toerekenbare tekortkoming heeft zij schade geleden die door DAS vergoed zal dienen te worden, aldus steeds A.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Van een redelijk handelend en redelijk bekwaam rechtshulpverlener in een arbeidsrechtelijk geschil mag zonder meer verwacht worden, zoals door A terecht wordt aangevoerd, dat alarmbellen waren gaan rinkelen bij een ontbinding zo kort voor het einde van de wachttijd. Daarnaast mag van een redelijk handelend en redelijk bekwaam rechtshulpverlener verwacht worden dat deze onder die omstandigheden precies inventariseert welke gevolgen de ontbinding op deze datum zou hebben voor de inkomenspositie van de werknemer. A heeft gemotiveerd gesteld dat B dit heeft nagelaten. Zij heeft er daartoe onder meer op gewezen dat B kennelijk in maart 2004, derhalve na ontbinding van de arbeidsovereenkomst, nog om de toepasselijke CAO moest vragen. Bovendien heeft zij correspondentie overgelegd waaruit blijkt dat B pas na de ontbinding in contact is getreden met Transavia om bepaalde rechten voor A zeker te stellen. In het licht van deze gemotiveerde stellingen van A had het ten minste op de weg gelegen van DAS om gemotiveerd aan te geven welke werkzaamheden B heeft verricht om te voldoen aan de hiervoor genoemde eisen die aan een redelijk handelend en redelijk bekwaam

rechtshulpverlener in een arbeidsgeschil konden worden gesteld. Zij heeft hieromtrent echter niets aangevoerd, zodat de stellingen op dit punt van A als onvoldoende gemotiveerd betwist tot uitgangspunt worden genomen en tot het oordeel leiden dat inderdaad sprake is geweest van een beroepsfout.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2008:BD7577

Zaaknummer: 371375

Wetsartikelen: 6:74 en 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Een rechtsbijstandverzekeraar heeft verzekerde rechtsbijstand verleend bij het verhalen van de door haar geleden en nog te lijden schade als gevolg van een ongeval (inademen van schadelijke stoffen) op haar oud-werkgever (Erasmus Universiteit Rotterdam). Hierbij heeft de rechtsbijstandverzekeraar (althans de door haar ingeschakelde derden) volgens verzekerde niet tijdig een verzoek om een zelfstandig schadebesluit gedaan aan de oud-werkgever, als gevolg waarvan de vordering van verzekerde op haar oud-werkgever hoogstwaarschijnlijk is verjaard. Verzekerde houdt de rechtsbijstandverzekeraar aansprakelijk voor de door haar als gevolg hiervan geleden en nog te lijden schade. De rechtbank overweegt als volgt: Als belangenbehartiger van verzekerde diende de rechtsbijstandverzekeraar naar het oordeel van de rechtbank vanaf het moment dat verzekerde zich in 1994 tot haar wendde een strategie te voeren om deze schade vergoed te verkrijgen. Uit de vele verschillende acties (zowel bestuursrechtelijke als civielrechtelijke) die door de rechtsbijstandverzekeraar en/of door haar ingeschakelde advocaten zijn gevoerd, valt voor de rechtbank geenszins een door de rechtsbijstandverzekeraar gevoerde strategie af te leiden. De rechtsbijstandverzekeraar voert slechts aan dat de procedure die thans bij de rechtbank jegens de oud-werkgever wordt gevoerd naar haar stellige overtuiging de juiste weg is teneinde de oud-werkgever tot een schadevergoeding te bewegen. Voor zover dit het geval zou zijn, dan neemt dit naar het oordeel van de rechtbank niet weg dat de rechtsbijstandverzekeraar als belangenbehartiger eerder de juiste civielrechtelijke of bestuursrechtelijke weg had kunnen en moeten bewandelen. Dit betekent dat de rechtsbijstandverzekeraar naar het oordeel van de rechtbank niet heeft gehandeld zoals een redelijk handelend en bekwaam rechtshulpverlener betaamt. Nu sprake is van een toerekenbare tekortkoming, is de rechtsbijstandverzekeraar aansprakelijk voor de schade die verzekerde als gevolg hiervan lijdt. Wanneer een rechtsbijstandverzekeraar er voor kiest advocaten in te schakelen, houdt de rechtsverhouding tussen de rechtsbijstandverzekeraar en de verzekerde (de rechtsbijstandzoekende) in zijn algemeenheid mede in, dat de rechtsbijstandverzekeraar supervisie dient te houden op deze advocaten. Hiermee strookt niet dat de rechtsbijstandverzekeraar haar aansprakelijkheid voor het handelen en/of nalaten van deze advocaten jegens de verzekerde zou kunnen uitsluiten. Gelet op deze rechtsverhouding tussen de rechtsbijstandverzekeraar en de verzekerde en de

overige omstandigheden van het geval acht de rechtbank artikel 3 lid 7 van de algemene voorwaarden (waarin de aansprakelijkheid van de rechtsbijstandverzekeraar voor externe deskundigen wordt uitgesloten) onredelijk bezwarend.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2008:BD7591

Zaaknummer: 365858

Wetsartikelen: 6:74 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Bij de uitleg van deze contractsbepaling komt het aan op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepaling mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Daarbij heeft, nu het in casu gaat om een reglement dat deel uitmaakt van een personeelsreglement dat bestemd is om de rechtspositie van de werknemers van Capgemini op uniforme wijze te regelen en [geïntimeerde] bij de opstelling daarvan niet betrokken is geweest, te gelden dat de argumenten voor uitleg van de bewoordingen van de contractsbepaling, waarbij ook acht dient te worden geslagen op de overige bepalingen van het reglement waarvan de betrokken contractsbepaling deel uitmaakt, naar objectieve maatstaven aan gewicht winnen (HR 20 februari 2004, NJ 2005, 493).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2008:BC3200

Zaaknummer: 0600588

RECHTSPRAAK

Kern

Leraar OALT Marokkaans, die per 7 september 2004 eervol wordt ontslagen wegens het opheffen van de functie leraar OALT, stelt dat hem door Signum is toegezegd dat de opleiding tot leraar Frans die hij bij aanvang van het schooljaar 2003 is gestart, volledig door Signum zal worden vergoed. De kantonrechter heeft appellant bewijs opgedragen van die stelling en het bewijs niet geleverd geacht. Van deze beslissing komt appellant in hoger beroep. Het hof wenst de getuigen opnieuw te horen en laat appellant eveneens toe tot de bewijslevering. Volgt aanhouding van de zaak.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2008:BC3268

Zaaknummer: C200600787/HE T

RECHTSPRAAK

Kern

Vordering in kort geding tot naleving non-concurrentiebeding. Het beding is - zonder functiewijziging - aanzienlijk zwaarder gaan drukken, nu werkgeefster aanvankelijk slechts handelde in voedingswaren en thans ook in niet-voedingswaren. Omdat gedaagde zich aanzienlijk kan verbeteren bij concurrent die slechts handelt in niet-voedingswaren, die markt voor werkgeefster nog steeds van ondergeschikt belang is en werkgeefster zelf te kennen heeft gegeven dat wel met een relatiebeding kan worden volstaan, wordt de vordering afgewezen. Het in reconventie geëiste voorschot op schadevergoeding onvoldoende spoedeisend geacht.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBZUT:2008:BC5000

Zaaknummer: 321909 VV 07-34

Wetsartikelen: 7:653 BW

RECHTSPRAAK

Kern

KLM besluit opleidingstraject van verweerder tot vlieger stop te zetten wegens twijfels aan geschiktheid van verweerder. Omdat hervatting van de opleiding niet in de rede ligt, wordt de arbeidsovereenkomst ontbonden. Geen verwijtbaarheid van KLM nu de beoordeling van de prestaties van verweerder op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Door het in dienst nemen van een vlieger in opleiding voor onbepaalde tijd, neemt KLM het risico dat die vlieger de opleiding niet met succes kan afronden terwijl het dienstverband voortduurt. De gevolgen van de ontbinding voor verweerder komen daarom ook enigszins voor risico van KLM. Toekenning van een vergoeding van € 8.500,00 bruto. Toepassing van de kantonrechtersformule biedt in casu geen toereikende rekenmethode gezien de korte duur van de arbeidsovereenkomst.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBHAA:2008:BC3438

Zaaknummer: 365391 AO VERZ 07-1061

Wetsartikelen: 7:685 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is in dienst van de Arbeidsvoorziening. Nadat de Arbeidsvoorziening werknemer bij brief van 7 juni 2001 had medegedeeld dat overeenkomstig artikel 19 lid 4 sub a van de CAO het inkomen met ingang van 7 juni 2001 zou worden teruggebracht, berichtte zij werknemer bij brief van 4 juli 2001 dat deze handeling ongedaan zal worden gemaakt, omdat uit berichtgeving van bedrijfsarts is gebleken dat werknemer zijn ziekte hoogstwaarschijnlijk heeft opgedaan bij de uitvoering van uw werkzaamheden door middel van klantcontacten. De vraag die centraal staat is in hoeverre de werknemer erop mocht vertrouwen dat hij de toeslag zou ontvangen, ook al zou achteraf komen vast te staan dat de ziekte niet voortvloeide uit de arbeidsovereenkomst.

Het hof oordeelt dat in casu de werknemer erop mocht vertrouwen dat aan haar, na het eindigen van het dienstverband, de aanvullende uitkering volgens artikel 13 van Bijlage VIII van de CAO toekwam, althans zolang Arbeidsvoorziening haar niet (gemotiveerd) liet weten dat zulks anders lag (vgl. art. 13 lid 4). In de bijzondere omstandigheden van het geval staat goed werkgeverschap eraan in de weg dat aan de bij brief van 7 mei 2003 aan werknemer meegedeelde beslissing van Arbeidsvoorziening, tot het niet toekennen aan werknemer van de aanvullende uitkering volgens artikel 13 van Bijlage VIII van de CAO, terugwerkende kracht toekomt.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2008:BC3747

Zaaknummer: Co5/610

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Kern

In de arbeidsovereenkomst van werknemer is een incorporatiebeding opgenomen waarin de bedrijfs-cao BV x van toepassing wordt verklaard. In 1998 wordt BV x overgenomen door eiseres. Eiseres valt sinds 1 januari 2002 onder de CAO Taxi-vervoer. Vanaf 30 augustus 2002 wordt de CAO Taxivervoer algemeen verbindend verklaard. Werknemer vorderde in eerste aanleg loon en onregelmatigheidstoeslag conform de geïncorporeerde cao BV x.

De rechtbank heeft deze vordering tot de avv-periode toegewezen. Volgens eiseres was op grond van de arbeidsovereenkomst de CAO Taxivervoer 2002–2003 al vanaf 1 januari 2002 van toepassing ten aanzien van werknemer. Zij voerde daartoe aan dat in de arbeidsovereenkomst weliswaar de CAO BV x van toepassing is verklaard, maar dat partijen daarmee nooit hebben bedoeld de toepasselijkheid van een CAO afhankelijk te maken van de exacte naam. Voor die toepasselijkheid is beslissend of het gaat om een CAO die mede de rechtspositie van het personeel van het zittend ziekenvervoer van eiseres beoogt te regelen, hetgeen bij de CAO Taxivervoer 2002–2003 het geval is.

Het hof heeft het vonnis bekrachtigd en overwogen dat pas op het moment van de avv op 30 augustus 2002 deze cao de werknemer, die niet bij een bij de totstandkoming van de cao betrokken vakbond was aangesloten, binden. De datum van 1 januari 2002 geldt in dit verband niet voor werknemer. Het hof deelt de mening van eiseres dat de exacte naam van de cao zoals die in de arbeidsovereenkomst vermeld staat niet beslissend is voor de vraag of deze Cao al dan niet van toepassing is op werknemer. Tegen deze laatst overweging komt eiseres op, stellende dat deze overweging onbegrijpelijk en ongemotiveerd is.

Conclusie A–G:

Strekt tot verwerping.

Hoge Raad:

De Hoge Raad oordeelt dat in het licht van de overweging van het hof dat de exacte naam van de CAO zoals deze in de arbeidsovereenkomst vermeld staat niet beslissend is voor de vraag

of de CAO op werknemer van toepassing is, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, onbegrijpelijk waarom het beding in de arbeidsovereenkomst niet aldus moet worden uitgelegd dat op grond daarvan de CAO Taxivervoer 2002–2003 per 1 januari 2002 ten aanzien van werknemer van toepassing werd.

Volg vernietiging van arrest van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2008

ECLI: ECLI:NL:HR:2008:BB8644

Zaaknummer: Co6/245HR

Wetsartikelen: WCAO

RECHTSPRAAK

Kern

Werknemer is werkzaam voor Hunter Douglas en houdt zich bezig met Oil Coating van aluminiumstrips. In zijn functie werkt hij voortdurend met verf, oplosmiddelen en verfmachines. Op enig moment raakt hij arbeidsongeschikt. De werknemer stelt Hunter Douglas aansprakelijk voor de schade. In eerste aanleg wordt de vordering van werknemer toegewezen. Tegen dit oordeel komt Hunter Douglas in hoger beroep.

Hunter Douglas heeft allereerst betwist dat werknemer lijdt aan een Organisach Psycho Syndroom (OPS). Hunter Douglas stelt daarbij dat bij de beantwoording van de vraag of sprake is van OPS niet alleen de klachten in beeld moeten worden gebracht, nu die klachten het gevolg kunnen zijn van andere ziektebeelden, maar dat daarbij ook aan de orde moet komen in hoeverre sprake is geweest van blootstelling aan organische middelen en neurotoxische stoffen en wat de hoogte en de duur van die blootstelling was. Uitgangspunt is dat patiënten ten minste vijf jaren moeten zijn blootgesteld aan een hoge hoeveelheid neurotoxische stoffen (boven de MAC-waarde), wil er gesproken kunnen worden van OPS. Deze periode kan alleen korter zijn als sprake is geweest van een extreem hoge blootstelling. Uit de op de afdeling Coil Coating uitgevoerde metingen blijkt dat de aldaar gemeten concentraties, de OPS-achtige verschijnselen van werknemer niet kunnen verklaren. De gemeten blootstelling was te laag om schadelijk te zijn voor de gezondheid. Voorts is in wetenschappelijk onderzoek nimmer een verband aangetoond tussen piekblootstelling en OPS, aldus Hunter Douglas. Het hof oordeelt dat deels uit onbetwiste stellingen van de werknemer en deels uit rapporten van derden blijkt dat aannemelijk is dat werknemer aan organische middelen is blootgesteld welke kunnen leiden tot OPS.

Nu het causaal verband tussen de schade en de werkzaamheden is vastgesteld moet worden beoordeeld of Hunter Douglas zijn zorgplicht is nagekomen. Het hof is van oordeel dat Hunter Douglas niet (de redelijkerwijs noodzakelijke) veiligheidsmaatregelen heeft getroffen. Van Hunter Douglas mocht worden verwacht dat het niet alleen door technische maatregelen (afzuiging, paintmasters) de verspreiding van schadelijke gassen tegengaan, maar ook mochten organisatorische maatregelen worden verwacht, zoals voorlichting over risico's, een zindelijke werkwijze (zonder onnodig morsen van verf en zonder op (te) ruime schaal gebruik

te maken van oplosmiddel bij het verwijderen van gemorste verf) en het gebruik van beschermingsmiddelen. Voorts had van Hunter Douglas mogen worden verwacht dat zij, waar nodig, toezicht had gehouden op het gebruik van (de juiste) beschermingsmiddelen, zeker naar aanleiding van het advies van RBDG van juni 1997 (r.o. 2.7). Het enkel - vrijblijvend - ter beschikking stellen van maskers voldoet daartoe niet. Dat dergelijke maatregelen zijn genomen is door Hunter Douglas gesteld noch gebleken.

Volgt afwijzing van de vorderingen in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2008:BD5263

Zaaknummer: Co6/848

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Kern

NedTrain is binnen de groep van ondernemingen van NS onder meer belast met het reinigen van de passagierstreinen. Tussen FNV en Ondernemersorganisatie Schoonmaak- & Bedrijfsdiensten (OSB) is een conflict ontstaan over de totstandkoming van een collectieve arbeidsovereenkomst in het Schoonmaak- en Glazenwasbedrijf. In verband met genoemd conflict zijn bij enkele schoonmaakbedrijven die in opdracht van NedTrain passagierstreinen schoonhielden stakingsacties uitgebroken. NedTrain heeft vervolgens Plataco ingeschakeld om de ernstig vervuilde treinen schoon te maken. Volgens FNV heeft Plataco hiermee in strijd gehandeld met artikel 10 WAADI.

Het hof oordeelt in navolging van de rechtbank dat Plataco moet worden beschouwd als een “derde” waarop artikel 10 WAADI niet van toepassing is en dat Plataco dit wetsartikel niet heeft overtreden omdat zij geen arbeidskrachten ter beschikking heeft gesteld aan de schoonmaakbedrijven waar werd gestaakt.

Ook ten aanzien van de stelling van FNV dat de handelwijze van NedTrain onrechtmatig zou zijn, omdat zij door het laten verrichten wat FNV aanduidt als “besmet werk” inbreuk heeft gemaakt op het in artikel 6 lid 4 van het Europees Sociaal Handvest verankerde recht op collectief optreden, acht het hof de stelling ongegrond. Met hetgeen de rechtbank in dit verband heeft geoordeeld verenigt het hof zich. Toen NedTrain in de vorm van vervuilde passagierstreinen werd geconfronteerd met nadelige gevolgen van een collectief arbeidsconflict waarbij zij geen partij was, stond het haar vrij haar schade te beperken door het inschakelen van een ander schoonmaakbedrijf. Bijzondere omstandigheden die aan dit uitgangspunt afbreuk zouden doen zijn gesteld noch gebleken. Als zodanige omstandigheid kan in het bijzonder ook niet gelden het feit dat de onderhavige staking als gevolg van de door NedTrain genomen maatregelen mogelijk minder effectief is geweest.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-01-2008

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2008:BC6880

Zaaknummer: 106005662

Wetsartikelen: 10 WAADI en 6 lid 4 ESH

RECHTSPRAAK

Kern

Eisers stellen dat door onderscheid te maken tussen 56-minners en 56-plussers het ABP een direct leeftijdsonderscheid maakt en dat het ABP de gecreëerde lasten op onrechtvaardige wijze verdeelt. De kosten voor het handhaven van de vervroegde uittredingsregeling voor 56-plussers, becijferd op 12 miljard euro, moeten hoofdzakelijk, voor 95% door de 56-minners opgebracht worden die zelf niet meer van de vervroegde uittredingsregeling gebruik kunnen maken. Het aldus enerzijds uitsluiten van een groep mensen op basis van hun geboortedatum en het vervolgens opleggen van bijzondere lasten juist op deze groep, bijna uitsluitend ten behoeve van een andere groep mensen, is discriminatoir, disproportioneel en vermijdbaar.

De kantonrechter wijst de vorderingen af. Hierbij is betrokken dat de Wet VPL aanleiding geeft tot het treffen van overgangsrecht in navolging van die wet, dat het maken van onderscheid op grond van leeftijd (in de overgangsregeling) op zich niet verdacht is, dat een pensioenregeling als die van het ABP door de solida-riteitsgedachte wordt gekenmerkt, versterkt door de wettelijk voorgeschreven uniforme premie, waardoor pakketvergelijking onmisbaar is, dat de levensloopregeling welke in samenhang met de fiscale regeling tot terugdringen van prepensioen is geïntroduceerd, mede bij de pakketvergelijking mag worden betrokken, en dat de rechtvaardigingsgronden als bedoeld in artikel 7 WGBL lid 1 sub c voldoende zijn komen vast te staan.

Tevens is hierbij betrokken dat de werknemers in het bestuur van het ABP en de deelnemersraad met de regeling hebben ingestemd en dat de Commissie Gelijke Behandeling desgevraagd als haar oordeel heeft uitgesproken dat de pensioenkamer van de Raad voor het overheidspersoneel geen verboden onderscheid op grond van leeftijd maakt indien hij het Hoofdlijnenakkoord in werking laat treden. (Oordeel 2005-219).

Volgens de kantonrechter vormt de WGBL een nadere uitwerking van de rechten zoals opgenomen in artikel 1 GW en artikel 26 IVBPR. Volstaan wordt de verwijzing naar het bovenstaande.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBMAA:2008:BC2560

Zaaknummer: 233756 CV EXPL o6-5216

Wetsartikelen: 1, 3, 7, 8 en 12 WGBL, 1 GW en 26 IVBPR

RECHTSPRAAK

Kern

A is als onderzoeker actief bij AMC. Nadat B melding heeft gemaakt van wetenschappelijk wangedrag, wordt A de toegang tot het laboratorium ontzegd. A vordert weder toelating tot het laboratorium en schadevergoeding. A bestrijdt niet dat het AMC gerechtigd is om een wetenschapper die herhaaldelijk wetenschappelijk wangedrag vertoont, de toegang tot zijn laboratoria te ontzeggen en te verbieden nog langer te publiceren onder vermelding van zijn naam. A ontkent echter dat hij zich wetenschappelijk heeft misdragen.

Naar het oordeel van de rechtbank is van wetenschappelijk wangedrag in elk geval sprake indien een wetenschapper bij de verslaglegging van zijn onderzoek ten behoeve van publicatie of ander extern gebruik, gegevens onjuist en/of misleidend presenteert en/of fictieve gegevens als echt presenteert. Daarbij acht de rechtbank, anders dan het LOWI, het niet relevant of de daaraan verbonden risico's voor de verdere wetenschapsbeoefening - onder meer belemmering van de mogelijkheid tot een juiste waardering, herhaling en uitbreiding/toepassing van het onderzoek - alsmede voor de reputatie van de onderzoeker en de instelling waar hij zijn onderzoek verricht, zich uiteindelijk ook daadwerkelijk hebben gerealiseerd.

Mede gezien het feit dat A noch tegenover de Ombudsman noch tegenover de ad hoc commissie van het AMC op enigerlei wijze zijn verantwoordelijkheid voor deze fouten heeft erkend, konden nieuwe incidenten in de toekomst ook niet worden uitgesloten door het AMC. De door het AMC gevoelde noodzaak om zijn eigen reputatie als centrum van hoogwaardig en integer wetenschappelijk onderzoek - welke reputatie niet is weersproken - te beschermen, rechtvaardigde naar het oordeel van de rechtbank dan ook zijn besluit van 15 oktober 2003 om A de toegang tot de laboratoria te ontzeggen en hem te verbieden publicaties uit te doen gaan over zijn onderzoek waarin de naam van het AMC wordt vermeld.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2008:BC3827

Zaaknummer: 297406

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kern

Het debat tussen partijen spitst zich toe op de vraag of eiser recht heeft op uitbetaling van vakantiedagen en/of tantième en zo ja ter hoogte van welk(e) bedrag(en).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 23-01-2008

ECLI: ECLI:NL:RBARN:2008:BC2896

Zaaknummer: 158725

Wetsartikelen: 7:634 BW